

Marion van de Coolwijk

M Z Z L meiden beroemd

De Fontein

www.defonteinkinderboeken.nl

www.marionvandecoolwijk.nl

www.mzzlmeiden.nl

De verhalen uit deze bundel zijn eerder gepubliceerd in het tijdschrift *Tina*.

© 2008 Marion van de Coolwijk

Voor deze uitgave:

© 2008 Uitgeverij De Fontein, Baarn

Omslagafbeelding: Peter van Duuren

Omslagontwerp: Edd, Amsterdam

Grafische verzorging: Text & Image, Almere

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 242 66

NUR 284

Bloemendaal

‘Het lijkt wel of heel Nederland naar het strand is getrokken.’
Hanna probeerde haar badlaken zandvrij neer te leggen.

Joan, die al lang en breed op haar eigen badlaken lag en zich aan het insmeren was, begon demonstratief te kuchen. ‘Je stuift. Kijk nou, ik zit helemaal onder het zand. Ik lijk wel schuurpapier!’

‘Ja, dat heb je vaker op het strand,’ grijnsde Hanna. ‘Vooral als je van die vieze vette troep op je lijf smeert.’

Joan propte de kleine, witte flacon in haar strandtas. ‘Dit is toevallig wel het allernieuwste product op het gebied van *suntanning*. Het kost 84,95 euro en –’

‘Tjonge,’ onderbrak Hanna haar zus. ‘Voor zo’n miniflesje? En wat nou als je er meer dan je neus mee wilt insmeren?’

Ze wachtte niet op de reactie van Joan en draaide zich om naar haar andere zus, die al die tijd achter hen was blijven staan.

‘Te gek dat je ook kon komen, Tanja,’ zei Hanna enthousiast. ‘Hoe was het in Londen?’

Tanja reageerde niet. Ze staaarde wat dromerig voor zich uit. Hanna wuifde met haar arm. ‘Hallo, hier aarde... over!’

Tanja schrok op uit haar gedachten. ‘Eh... ja... sorry. Ik was er even niet bij. Wat zei je?’

‘Laat maar.’

Terwijl Tanja haar strandspullen uitpakte, concentreerde Hanna zich op de warme zonnestralen. Sinds Tanja in Londen bij hun vader woonde, was ze anders... afwezig. Maar

Hanna begreep het wel. Tanja's leventje was, net als dat van Joan en haar, totaal overhoop gehaald. Eerst hoor je, na zestien jaar in een weeshuis te hebben gewoond, dat je twee zussen hebt. Dan ontdek je dat je vader een wereldster is: Parrot, de zanger van The Jeans. En voor je het weet, woon je in Londen bij je beroemde vader.

'Ben je moe?' vroeg Hanna.

Tanja knikte. 'Ja, we zijn om zes uur vertrokken uit Londen met de privéjet. Parrot moest om tien uur bij de platenmaatschappij zijn. Ik ben met een taxi gekomen. Parrot komt zo snel mogelijk hiernaartoe.'

Hanna ging rechtop zitten. 'Ik vind het te gek dat je meekwam. Tof om weer bij elkaar te zijn. Joan en ik hebben je gemist... hè, Joan?' Ze gaf haar zus een por.

'Eh... wat? Ja... heel erg.' Joan veegde een laatste sliert zand van haar buik.

'Iemand wat drinken?' Tanja keek haar zussen vragend aan.

'Nu al?' Hanna keek op haar horloge. Ze aarzelde. 'Wat nemen jullie?'

Joan veerde op. 'Doe mij maar een HCS.'

Tanja trok haar wenkbrauwen op en Joan schoot in de lach. 'Een Hawaiï Caribbean Splashcocktail.'

Tanja trok een raar gezicht. 'Een watte?'

'Maar je mag ook een colaatje doen,' besloot Joan met een zucht.

'Drie cola dus,' zei Tanja en ze liep richting strandtent. Hanna en Joan sloten hun ogen en genoten van de zon.

Er klonk geschreeuw. Een groep uitbundige jongens en meiden stond op het terras van de strandtent en zo te zien bevond het onderwerp van hun lachsalvo's zich in hun midden. Plotseling kwam er een dienblad met drie blikjes cola uit de kluwen lichamen tevoorschijn.

'Tanja!' sisten Joan en Hanna tegelijk toen ze hun zus herkendden.

‘Wat is daar allemaal aan de hand?’ vroeg Joan toen Tanja aan kwam lopen en op haar handdoek plofte.

‘O, niets. Ze lachen om mij. Ik heb me ingeschreven voor de zangcompetitie vanavond.’

‘Je hebt wat?’

Joan en Hanna staarden hun zus ontzet aan. Tanja zette het dienblad neer. ‘Ja, je kon je aanmelden voor een familie-zangwedstrijd. Gaaf, toch? De hoofdprijs is een jaar lang gratis drankjes.’

Hanna en Joan haptten naar adem.

‘Maar...’ begon Hanna. ‘Je denkt toch niet dat ik...’

‘Of ik...’ vulde Joan aan.

Tanja wuifde met haar hand. ‘Tuurlijk niet.’

‘Maar meer familie heb je niet, zus!’ riep Joan.

‘Tuurlijk wel,’ lachte Tanja. ‘Parrot komt straks toch? En dat is toevallig mijn vader... familie dus!’

Nu werd het stil.

‘Dat wil hij nooit,’ fluisterde Joan.

‘Waarom doe je dit eigenlijk?’ vroeg Hanna.

‘Puur voor de kick,’ zei Tanja met een grijns. ‘Ik heb in een vol Stadio Olimpico in Rome staan zingen voor tienduizenden fans, dan moet het hier in die strandtent toch zeker ook lukken? Je moet blijven trainen, toch?’

‘Jij bent echt gek!’ riep Joan. ‘Een paar weken geleden was je *killerqueen herself*, als er fotografen en journalisten op je afkwamen. En nu ga je vrijwillig alle aandacht op jou en Parrot richten? In een strandtent categorie C-niveau.’

Tanja klikte haar blikje cola open. ‘Hmm, klopt. Maar als het mij hier lukt, waar niemand mij kent, dan weet ik zeker dat ze mij goed vinden om mijn stem en niet omdat ik de dochter van Parrot ben. Ik heb me ingeschreven als Tanja en haar vader. Daarom hadden ze daar ook zo’n lol. Ze vonden het stoer dat zo’n ouwe man met zijn dochter mee wilde doen.’

‘Stommeling,’ siste Joan. ‘Ze herkennen Parrot direct. Bin-

nen *no time* staat het strand vol paparazzi en honderden fans.'

'Tuurlijk niet,' verdedigde Tanja zich. 'Wie verwacht de wereldberoemde Parrot nou in een strandtent in Bloemendaal?'

'Doe toch niet altijd zo eigenwijs,' riep Joan. 'Vandaag was toch een zussendag? Denk ook eens aan ons, egoïst!'

'Pff, moet jij zeggen. Ik...'

'Kappen!' Hanna zwaaide met haar armen. 'En zitten! Als jullie zo doorgaan, ga ik naar huis.'

Tanja plofte op haar opgevouwen handdoek en nam een slok cola. Joan draaide zich om.

'Gezellig,' mompelde Hanna.

'Er zit een pukkel op je rug, Joan!' riep Tanja.

Joan sprong op. 'Echt? Nee! Waar?'

'Geintje,' zei Tanja grijnzend. Joans gezicht betrok. 'Jij...'

Met een grote sprong vloog ze over Hanna's benen heen in de richting van Tanja, maar die was al weg. 'Wie het eerst koppie-onder is.'

Hanna zag haar twee zussen lachend in zee verdwijnen. 'Stelletje pubers,' mompelde ze.

'En dan nu kandidaat nummer zes!' De stem van de barman schalde over het strand, waar tientallen mensen zich verdrongen om de zangwedstrijd te volgen. 'Tanja en haar vader.'

Het was zeven uur 's avonds en Hanna, Joan en Tanja zaten aan een tafeltje op het terras. De eerste vijf kandidaten waren al aan de beurt geweest.

'Waar blijft-ie nou?' mompelde Tanja. 'Hij belde om vijf uur op dat hij eraan kwam. Hij had hier al lang moeten zijn.'

'Misschien vond hij het toch geen goed idee,' opperde Joan. 'Je overviel hem wel met je zangwedstrijd.'

'Welnee, hij vond het juist een prima idee,' antwoordde Tanja. 'Een echte try-out en hij gunt mij die kans.'

‘Hoe bedoel je, try-out?’ vroeg Hanna, maar het antwoord van Tanja ging verloren in het lawaai van het joelende publiek.

‘Je moet op,’ schreeuwde Joan. Ze gaf Tanja een por. ‘Kom op, zingen!’

Tanja stond op en liep naar de microfoon. Er klonk boegeroep. ‘Waar is die ouwe van je?’ riep een stem. Een paar jongens begonnen te lachen. ‘Je zou toch met je vader optreden?’

De barman werd ongeduldig. ‘Het is wel de bedoeling dat je met een familielid optreedt.’

Tanja keek haar zussen hulpeloos aan.

‘O, nee,’ siste Joan en ze wapperde met haar armen. ‘Ik doe niet mee!’ En ook Hanna gaf duidelijk aan dat ze niet zou komen.

Op dat moment klonk er geroezemoes achter in het publiek. ‘Mag ik er even door?’

De menigte week uiteen. Een oudere man in korte broek en hawaïshirt, met een pet diep over zijn ogen getrokken, kwam naar voren. Hij zwaaide met een cd.

‘Is dat je vader?’ vroeg de barman. Tanja knikte opgelucht. Snel griste ze de cd uit haar vaders handen en gaf hem door aan de barman.

‘Dames en heren,’ schalde het even later door de luidsprekers. ‘Hier is Tanja, samen met haar vader. Geef ze een groot applaus.’

‘Waar bleef je nou?’ siste Tanja toen Parrot met gebogen hoofd naast haar kwam staan. ‘Ouderwetse Hollandse file,’ antwoordde hij. Heel even keek hij op en gaf Joan en Hanna een knipoog. ‘Zullen we?’

De muziek zette in en het publiek werd stil.

Joan en Hanna zaten rechtop in hun stoel. Dit lied kenden ze niet. Was het nieuw? Had Parrot al gewerkt aan zijn nieuwe album? Tanja scheen het nummer te kennen, want ze zong foutloos mee. Het klonk weergaloos. Tanja’s stem pas-

te perfect bij die van Parrot. Haar zachte, lieflijke klanken stonden lijnrecht tegenover de rauwe stem van haar vader.

‘Wat mooi,’ fluisterde Hanna. ‘Hij heeft het voor haar geschreven. Wedden? Het klinkt gigagoed.’

‘Ja,’ stamelde Joan en ze gloeide van trots. Daar stonden haar zus en haar vader en ze zongen de sterren van de hemel. Het publiek luisterde ademloos. Bij de laatste tonen kon je de zee horen ruisen. Even later brak er een oorverdovend applaus los. Van heinde en ver kwamen mensen aangelopen.

Tanja greep haar vaders hand. Het was gelukt. De hele week hadden ze geoefend in de studio in Londen. Vandaag had ze het live gezongen voor publiek. Kicken!

‘Jouw vader kan zingen, meissie,’ riep de jongen die Tanja ’s middags nog had uitgelachen. ‘En jij ook.’

De barman ontving de uitslag van de jury en kwam dichterbij. Hij keek Parrot onderzoekend aan. Heel even fronste hij zijn wenkbrauwen, maar toen schudde hij zijn hoofd. ‘Onzin,’ mompelde hij. ‘Niet in mijn strandtent.’

Hij overhandigde Tanja een cheque voor een jaar lang gratis drankjes. ‘Gefeliciteerd, je hebt met ruime voorsprong gewonnen.’

‘*We want more!*’ schreeuwden een paar jongens. Tanja keek haar vader aan, maar die schudde onopvallend zijn hoofd. ‘Voordat we terugvliegen naar Londen wil ik lekker in zee zwemmen met al mijn dochters,’ fluisterde hij.

Terwijl Tanja en Parrot het terras verlieten, liepen Joan en Hanna buitenom naar hun handdoeken. Dit was hun avond!

Veertig jaar

‘Maar hij wordt veertig!’ Tanja kneep wat geïrriteerd in haar mobiel. ‘We kunnen dat toch niet zomaar voorbij laten gaan?’ Ze belde vanuit Londen haar zussen in Amsterdam. ‘Luister, ik wil het best regelen, maar dan moeten jullie hierheen komen.’

‘Een surpriseparty in Londen,’ zei Joan. ‘Voor paps... hmm... best vet.’ Ze wist dat Parrot niet zo van feestjes hield. Als zanger van de wereldberoemde band The Jeans stond hij al genoeg in de belangstelling.

‘Maar het is dit weekend al,’ riep Hanna, die haar afspraak met Jasper in het water zag vallen. ‘Hadden we dat niet eerder kunnen bedenken?’

‘Als je niet wilt, kun je dat gewoon zeggen, hoor!’ snauwde Tanja. ‘Ik zal nog eens wat verzinnen! Weet je wat? Stuur lekker een kaartje en –’

‘Even dimmen, zussie,’ onderbrak Joan haar. ‘Het is een goed plan, maar je overvalt ons ermee. Geef ons een paar uur om te kijken of er een vlucht is komend weekend, goed?’

‘Dat het in Londen veel regent, wist ik wel,’ mopperde Joan. ‘Maar dit slaat alles.’

Het was zaterdagochtend. Joan en Hanna stonden doorweekt van de regen in hun hotelkamer in het hartje van Londen.

‘Moet je mijn gympen zien,’ snoof Hanna die op een van de bedden plofte. ‘Die kan ik wel afschrijven.’

‘Doe niet zo dramatisch,’ zei Joan die het gordijn opzij had

geschoven. ‘Wat kunnen jou die schoenen nou schelen? Geniet! We zijn in Londen.’

De deur ging open en Tanja stooft naar binnen. ‘*Good morning sisters!*’

De drieling begroette elkaar uitbundig. ‘En kijk eens wie ik heb meegebracht?’

‘Mike,’ riepen Joan en Hanna tegelijk toen ze hun Engelse halfbroer zagen. Mike was de zoon van Parrot, en zijn assistent.

‘Hij heeft echt niets door,’ zei Tanja met een grijns op haar gezicht. ‘Mike en ik hebben voor vannacht de discotheek onder in dit hotel afgehuurd en alle vrienden en kennissen van Parrot uitgenodigd.’

‘Zoals?’ vroeg Joan nieuwsgierig.

‘O, eh... van alles... muzikanten, acteurs, heel veel producers en regisseurs... De catering is geregeld en iedereen komt. Het wordt echt een knalfeest.’

Tanja keek op haar horloge. ‘Parrot is tot vanavond in de studio, nog wat dingen bespreken voor zijn nieuwste album. Mike moet daar zo ook naartoe. Tegen middernacht lokt Mike Parrot met een smoes naar dit hotel. Als jullie willen, kunnen we dus vanmiddag nog even de stad in. Laat ik jullie Londen zien.’

‘Geef me één minuutje,’ zei Joan enthousiast. ‘Even droge kleren aantrekken, mijn haar föhnen, wat make-up bijwerken, mijn tanden poetsen. En misschien kan ik mijn nagels nog even...’ Ze keek naar Hanna en Tanja. ‘Laat maar,’ zei ze met een grijns. ‘Ik ga zo wel mee.’

De meiden genoten van hun shopmiddag. Ze struinden alle straatjes af, bezochten het luxe warenhuis Harrods en rustten uit in Hyde Park. Aan het eind van de middag zaten ze op een terras bij Piccadilly Circus.

‘Londen is super,’ riep Joan. ‘Ik ben best jaloers op je, Tanja. Echt te gek dat je bij Parrot woont, toch Hanna?’

‘Eh... wat?’ Hanna keek op. ‘Sorry... sms’je.’

‘Sms Jasper dan meteen maar terug dat we niet meer gestoord willen worden,’ zei Tanja. ‘We moeten nog oefenen.’

‘Oefenen?’ Joan fronste haar wenkbrauwen. ‘Waarvoor?’

‘Ik had het plan om vanavond wat te gaan zingen voor de jarige job.’

‘Leuk,’ zei Joan. ‘Moet je doen.’

‘Ja,’ vulde Hanna aan. ‘Dat is echt iets voor jou!’

‘En jullie doen mee,’ zei Tanja grijnzend.

Het bleef even stil.

‘Wat?’ siste Joan. ‘Ik? Zingen? Voor Parrot? Ik dacht het niet. *Forget it.*’

‘Ik kan helemaal niet zingen,’ stamelde Hanna. ‘Ja, onder de douche... maar daar is ook alles mee gezegd.’

Tanja schoof heen en weer op het puntje van haar stoel. ‘Het gaat om het idee.’

‘Lekker idee dan,’ mompelde Joan. ‘Dat kun je die mensen toch niet aandoen?’ Ze keek op haar horloge. ‘En trouwens... zoiets redden we toch nooit in een paar uur?’

‘Luister,’ ging Tanja onverstoord verder. ‘Mike en ik hebben samen met de jongens van de band een prachtig arrangement gemaakt op *Happy Birthday*. Wij hebben al geïmproviseerd. De tekst en de melodie kennen jullie. De band doet de rest. Echt... het is gigagaaf.’

‘Hmpf... Ik weet niet,’ mompelde Hanna. ‘Ik zie me niet voor een volle zaal een podium op lopen.’

‘O, maar dat hoeft ook niet,’ stelde Tanja haar gerust. ‘Jullie hoeven je alleen maar te concentreren op het meezingen. Appeltje eitje.’

‘Niet meteen omdraaien,’ zei Joan. ‘Maar dat lekkere ding daar zit de hele tijd naar ons te kijken.’

Toch draaide Tanja zich demonstratief om. ‘Heb ik wat van je aan of zo?’

Joan en Hanna zakten beschaamd weg in hun stoel. ‘Ik schaam me dood,’ mompelde Joan.

De jongen stond op en kwam naar hen toe gelopen. ‘*Hi, I’m James.*’

Voordat de meiden konden reageren, pakte hij een lege stoel en schoof die bij hun tafel. ‘*You know Parrot?*’

‘*Eh yes,*’ antwoordde Joan en ze ging wat rechter op zitten. Ze was duidelijk gecharmeerd van de jongen. ‘*We’re his daughters.*’ Ze ontweek de boze blikken van Tanja en Hanna en schoof haar stoel wat dichterbij James toe.

De jongen vertelde dat hij hen had horen praten over Parrot. ‘*I’m a big fan of your father’s,*’ zei hij. ‘*I’m looking forward to meeting him.*’

‘Kappen die handel,’ siste Tanja, die een angstig vermoeden kreeg.

‘Ik vind hem leuk,’ zei Joan en ze glimlachte vriendelijk naar James. ‘Is het goed dat ik hem uitnodig vanavond? Hoe meer zielen hoe meer vreugd.’

Ze wachtte niet op de goedkeuring van haar zussen. ‘*Would you like to come to the party tonight?*’ Ze gaf hem het kaartje van het hotel dat ze nog in haar tas had en legde het uit wat de bedoeling was. ‘*It’s a surprise party. Don’t tell anyone.*’

James nam het kaartje in ontvangst en stond op. ‘*Sure... thanks... See you tonight.*’ Met grote stappen liep hij het terras af.

Tanja ontplofte. ‘Wat ben jij een ongelooflijke egoïst, zeg!’ ‘Hoezo?’

‘Laat maar.’ Tanja haalde diep adem. ‘We gaan naar het hotel... oefenen...’

‘... en optutten,’ vulde Joan aan. ‘Je denkt toch niet dat ik als een verzopen kat ga optreden? Wie weet word ik ook ontdekt.’

‘Ga eens opzij.’ Hanna klonk benauwd. ‘Mijn arm zit klem en mijn spieren verkrampen.’

‘Zit dan ook eens stil!’ mompelde Tanja.

‘Hoe kan ik nu stilzitten als jij steeds met je knie in mijn zij prikt.’

‘Kijk nou uit,’ piepte Joan. ‘Jullie trekken mijn haar uit model.’

‘Welk model?’

‘Koppen dicht nu,’ siste Tanja. ‘Anders is de lol eraf.’

Op dat moment hoorden ze applaus en gejuich. Een gitaarsolo zette in. Er klonk tromgeroffel en ze hoorden stemmen die luidkeels in het Engels aftelden. ‘*Ten, nine, eight...*’

‘Hoe zie ik eruit?’ vroeg Joan terwijl ze probeerde haar haren in model te duwen.

‘*Three... two... one... HAPPY BIRTHDAY, PARROT!*’

Op het moment dat het tromgeroffel stopte, sprongen Hanna, Tanja en Joan uit de zilverkleurige doos die op het podium stond en waar ze al ruim een kwartier in zaten opgesloten. ‘*HAPPY BIRTHDAY, DADDY!*’

Toen Mike zich bij zijn drie zussen voegde, speelden de bandleiden van The Jeans de intro. Gelijktijdig zetten ze in en iedereen in de zaal zong luidkeels mee.

‘Happy birthday to you.

Happy birthday to you.

Happy birthday dear Parrot... Happy birthday to you.’

Tanja had tussen dit refrein, dat twee keer werd gezongen, een solo. Mike, Hanna en Joan vormden al neuriënd het achtergrondkoor. Ze probeerden hun dansspasjes zo veel mogelijk gelijk te doen. Helemaal perfect was het niet, maar het plezier spatte er vanaf. Het stralende gezicht van hun vader was beloning genoeg. Dit was hun eerste verjaardag samen met Parrot en ze genoten van iedere seconde.

De muziek stopte. De laatste tonen ebden weg. Parrot hield zijn handen voor zijn mond en staarde verrast naar zijn vier kinderen op het podium.

Terwijl Tanja de microfoon pakte en alle gasten verwelkomde, tuurde Joan de zaal af. Zou die James er zijn? Ze had de hele avond aan hem gedacht.

Een luid applaus klonk en de diskjockey nam het over van de band. Met een sprong vloog de drieling van het podium en stormde op hun vader af.

‘Gefeliciteerd met je veertigste verjaardag,’ riepen ze gelijktijdig.

Parrot omarmde de meiden.

‘En? Hoe vond je het?’ vroeg Hanna. ‘Beetje te pruimen?’

‘Jullie waren fantastisch,’ lachte Parrot. ‘Ik zei net nog tegen James...’ Parrot draaide zich om en wees naar de jongen die achter hem stond te praten met Bono.

Joans adem stokte. James! Hij was er dus al. En zo te zien had hij al kennisgemaakt met haar vader. Met een rood hoofd gaf ze James een hand. Ook Hanna en Tanja kregen een hand.

‘Jullie kennen James Morrisson al, hoorde ik?’ zei Parrot met een knipoog.

Het hoofd van Joan werd nog roder. ‘Eh... ja...’ Ze kon wel door de grond zakken. Hoe stom kon je zijn om James Morrisson niet te herkennen!

‘Bedankt, meiden,’ zei Parrot. ‘Zo wil ik wel honderd worden.’

‘Gewoon blijven ademen,’ zei Tanja, die haar lachen bijna niet kon inhouden om het verbaasde gezicht van Joan. ‘Dan haal je de twee keer veertig wel.’

‘Als je maar niet denkt dat wij dan weer uit zo’n doos springen,’ zei Hanna. ‘Tegen die tijd ben ik een ouwe taart.’

‘Dat is nog eens mazzel,’ riep Parrot en hij kneep Joan in haar wang. ‘Drie taarten in één doos.’